

nicu alifantis
scrisori nedesfacute

alăturându-li-se două epistole de
emil brumaru
și
laurențiu ulici

în loc de prefață

uneori îmi vine să scriu,
alteori îmi vine să cânt,
de cele mai multe ori îmi vine să tac.
iertăți-mă,
sunt și eu om !

poveste

crezând că ploaia fi-va floarea-soarelui de mâine,
un om
a stropit la rădăcină o picătură de apă
care a crescut
și a crescut,
până a ajuns la soare,
încându-l privirilor avide de strălucire,
cufundând totul în întuneric.
și pentru că e noapte
și când, dacă nu noaptea, se poate gândi cel mai bine,
mă-ntreb și eu așa :
- oare ne va fi greu s-o luăm de la capăt ?

ceața

e-atâta ceață pe pământ
de nu se mai zăresc popoare.
de ce-i atâta ceață, Doamne,
dis-de-dimineată pe pământ ?
florile au murit.
de când caut frezii pentru iubita mea
am îmbătrânit
și au fost trei mari războaie.
a fost și zi,
a fost și noapte,
a fost și frig,
a fost și soare,
dar ceața m-a cuprins de la picioare
și nu m-a părăsit.
știi, o să-mi spui că Byron iubea ceața.
mi-a spus chiar el aseară asta !
dar mi-am pierdut puterea de a privi prin ceață,
înțelegi ?
până și pământul îmi pare nebulos
și greu de suportat,
de parcă toate s-au întors cu susu-n jos.
sunt orb ?
sunt grav bolnav ?
hai, Doamne, suflă o dată peste pământ,
mi-e dor de-un aer balnear !

gând

aș vrea să plâng, dar ochii-mi sunt
ca doua pietre obosite
de dor,
de soare
și de vânt.
aș vrea să plâng
dar lacrimi n-am.
aș vrea o clipă să fiu clown.
un clown bătrân și obosit
ce râde,
plânge
și iar râde
cu un râs sleit.
și-aștept și eu o oră,
două,
aștept,
și eu,
să plouă,
să pot fura, ca ultimul golan,
o lacrima de-a ploii de pe geam.

binete

bună ziua,
Doamna zi.
cum să te strig ?
cum să te chem ?
cum să te sărbătoresc
ceasul meu ceresc ?
pentru ce-ai bătut ?
hai,
arată-mi calea,
stârnește-mi mirarea,
hrănește-mi orgoliul,
spune-mi viitorul,
ghicitoarea mea.
noapte bună,
ziua mea !

atu

singurătatea mea.
marele meu atu
în fața lumii în care trăiesc,
viciul meu,
ascuns adânc,
până în străfundurile
ființei mele,
mă-ndeamnă să-mi aștept
pacea și împăcarea,
întocmai ca bătrânul grec,
care, pe malul mării,
își privea tăcut corăbiile înecate
de ultimul măcel
al sufletului său.

opinie

nicicând nu-i de-ncercat
despre viață să arunci vorbe-n zbor,
s-o mizezi pe un zar,
sau s-o joci, doar așa, de-ochii lor,
nu-i un tren pe care-l iei la-ntâmplare
s-ajungi undeva,
ai, n-ai bani de bilet,
ai, n-ai timp de plimbat.
știi că ești tânăr
și asta-ți place,
știi că ai tot ce alții nu au,
mai ales riscul de-ați da viața pe-un ban,
un lucru nu trebuie să uiți,
un lucru esențial,
că mai e timp de visare ...
e plăcut să visezi,
nu uita că visând poți să adormi,
visele se transformă
în coșmaruri până în zori.
pare circ viața,
nu-i chiar așa,
ai ajuns acrobat
dintr-un fost spectator.
e un risc
într-o zi când plasa s-a scos !

hotărâre

m-am hotărât să ard pe rug.
ceva mă face să cred
că este o hotărâre înțeleaptă.
lăsați-mă să ard,
să dispar,
să mă mistui.

blestem

foaie verde, verde foaie lată,
așa-mi vine, Doamne, câteodată,
de-ar fi Dunărea cu vin umblată,
să o sorb pân' la fund toată.

Dunăre, tu ești pe seară,
cum mi-i inima de-o vară,
de când mândra nu-i cu mine,
de-am uitat și timpu' a ține,
alelei și vai de mine.

Dunăre, tu ești pe ceață,
cum e floarea fără viață.
taci și spumegi și te doare,
că n-ai și tu mândru-n cale,
soră bună, soră mare.

lasă-mă să-mi fac cărare
peste tine, neumblato,
peste tine, înfocato,
să merg în Balta Brăilei,
la haiducii, frații Chirei,
să m-ajute, să-mi descânte,
cu vin roșu, roș de sânge,
cu pumnali și cu pistoale,
inima unde mă doare.

apoi, eu le-oi da răsplată,
partea mea de viață, toată,
iară tu să cazii pe mine,

să mă plângi cum știi mai bine,
plânset lung, ca zi de vară,
de cu zori și până-n seară,
iară noaptea de-o cădea,
lasă luna, n-o certa,
de-i va picura vreo stea.
iar de-o fi să vie ea,
să nu poată a-mi vedea
inima cât mi-e de grea,
și să plângă în suspine,
să n-aibă parte de mine,
decât în sălcii bătrâne,
să nu poată-a mă vedea,
decât unde-i apa grea,
să mă strige ca un lup,
eu să fiu pește-n adânc,
foaie verde, verde de afine,
dor mi-e de ea
și dor îmi e de mine,
mi-e dor
și n-am de ce mă ține !

presimțire

nu știu de ce,
simt că voi pleca.
e o călătorie a mea
și numai a mea.
un dor nebun de ducă
m-apucat.
mângâie-mi fruntea a drum bun
și nu-mi spune
de dor și de-așteptare
nici un cuvânt.
mi-e teamă,
că nu mai sunt în stare
să mă întorc.

resemnare

acvila din mine m-a părăsit.
cea mai bărbătească parte
a sufletului meu
s-a dus,
de dragul de-a se duce.
ducă-se !
nu m-am opus,
nu m-a durut,
nu m-am mirat,
o singură încercare
de cuvânt,
care s-a risipit
cu prima bătaie de aripi.

să-i mai strigi, stai ?

sentiment incert

lui Ștefan Slobi Sloboda

să ai prieteni departe,
să fii singur,
să fii trist,
într-o zi când se destupă
violent,
cu sabia,
cele mai uriașe
sticle de champagne,
să vrei să dai un telefon,
să vrei să scrii,
să vrei să auzi,
să vrei să vezi
și să ți se pară totul prea puțin,
pentru cineva căruia simți că merită
să-ți iei inima-n pumni
și s-o ridici spunând -
beau în sănătatea ta !

o mână de ajutor

cu sufletul la gură,
cu ochii pe ceas,
în grabă,
în mare grabă,
mi-am înghesuit anii
într-un sac de umăr,
de-a valma,
și-am ieșit în goană
după un taxi.
la gară,
am de prins un tren,
am zis.
ultimul tren,
pe care-l credeam al meu,
numai al meu,
se-ndepărta deja de la peron.
am aruncat bagaj
și tot ce aveam pe mine,
pentru a mă agăța de ultimul vagon,
care alerga înaintea mea,
din ce în ce mai repede.
am intrat în panică,
mi-a fulgerat prin minte teoria
cu gara și trenurile ce trec prin ea;
nu puteam,
nu aveam voie,

nu-mi era permis
să ratez o astfel de ocazie.
și totuși,
pierdeam văzând cu ochii,
pierdeam orice speranță,
chiar și pe-aceea de-a mă mai opri,
când,
deodată,
ușa s-a deschis
și cineva
necunoscut,
mi-a întins ceva de-ajutor,
o coasă,
de care m-am agățat
cu amândouă mâinile,
rămânându-i recunoscător pe viață.

amintire

părinților mei, Evdocsia și Menelaus

când am plecat soldat
mi-amintesc că era frig.
mama plângea,
tata își mușca buzele,
eu îmi frecam mâinile...
în general nu era foarte vesel.
tăcerea se așternuse peste noi,
burnița peste valiza de lemn,
pe care-mi ațintisem și eu privirea,
fără să mi-o mai dezlipesc.
parcă-mi îngropasem acolo
toată copilăria,
toată adolescența
și mă întrebam,
oare, unde-am să le duc ?
ce mai, nu era deloc vesel.
eu îmi frecam mâinile,
tata își mușca buzele,
mama plângea,
era foarte frig,
când am plecat soldat,
parcă așa-mi amintesc.

substantive

ochii pe ceas,
mâna pe telefon,
receptorul la ureche,
apelul răscolind scărița,
ciocanul,
nicovala,
răspunsul înțepat și laconic al
centralistei,
cheile,
ușa,
bagajul,
liftul,
strada,
taxiul,
șoferul,
bacșisul,
gara,
castel cu porțile deschise,
casiera,
biletul,
restul,
peronul,
tablă de șah,
vagonul,
canapeaua,
ziarul,

batista
pentru șters broboanele de minte,
substantive ...
un labirint
în care am intrat
și a cărui ieșire n-o mai știu,
n-o mai găsesc.
cam ăsta-i drumul meu
zilnic,
săptămânal,
lunar,
de care sunt legat,
de care sunt purtat,
ca un colet prin poștă,
spre o unică destinație.

cântec cu morală

basmele ne spun c-odată
la o curte-un rege-avea,
doar bufoni și-artiști, nu oaste,
dar curtenii se distrau,
însă un înțelept prezise
cum că regele-i nebun,
și că asta-i anarhie
și-a dat el un sfat mai bun.
mame, nu vă dați copiii
să se facă clovni, artiști,
ăștia nu sunt buni decât să fie,
ori prea veseli, ori prea triști,
mame, îndrumați-vă copiii
să învețe carte-n școli,
să devină ingineri constructori,
sau agricultori.
un bătrân întrebă odată,
o fetiță ce se juca,
cu păpușile-i de cârpă
pe o scenă de mucava,
ce-ai vrea să te faci, fetițo,
când va fi să fii mai mare,
tu vrei să te faci actriță,
să îi faci mai buni pe oameni.
și de-o fi să vie ciroul,
ciroul mare in oraș,

luați-le bilet la lojă
și din ochi să nu-i scăpați,
să privească doar animale
care fug din cerc în cerc,
roata-i mare,
se-nvârtește,
are rază, nu unghi drept.

tu

tu ești studenta,
tânăra, mult prea tânără,
timidă,
curajoasă,
vârâtă până peste cap
în activități culturale,
care printre lecturi bilingve
frecventezi bufetul Arhitecturii
și toate balurile bobocilor,
inventariind formațiile rock și folk.
tu ești studenta
zulufată,
blondă,
brunetă,
ciufulită,
agitată,
care oscilează săptămânal
între moda retro și neo,
visând Olteci-ul bleu-metalizat,
croindu-și noaptea rochiile
la lumina lămpii de citit.
tu ești studenta desăvârșită,
mult prea desăvârșită,
ascultătoare,
petrecându-și vacanța la Sinaia
sau la Marea Neagră,

și duminicile în familie,
culegând frunze la Băneasa și
bătând Bucureștiul transpirată
între Piața Scânteii și Pitar Moș.
tu ești studenta iubitoare
a unui dog negru inexistent,
cu buzunarele doldora de bilete
de autobuz,
troleibuz,
tramvai,
maxi-taxi,
spectacole
și alte mijloace de transport în comun.
tu ești studenta
electrizată de telefonul public,
de la care din când în când
îmi scrutezi garsoniera
în care nu s-a întâmplat nimic
între noi, vreodată.
și nici n-o să se întâmple,
draga mea,
studenta mea.
tu, tu, tu,
da, da, da,
that's all I want
to say to you...

hobby

nimic nu mă fascinează mai mult decât mașinile.
automobilele de marcă,
ultramoderne sau retro,
în culori amețitoare,
sport sau de lux,
cu două sau patru sau câte uși,
alergând,
fumegând,
fâsâind,
scrâșnind,
demarând,
frânând,
tot timpul zilei,
tot timpul nopții,
în orice fel de trafic,
în orice fel de peisaj,
mă amețesc,
mă ademenesc,
mă subjugă,
mă strangulează,
mă înfrâng,
mă obsedează.
sunt, nici mai mult, nici mai puțin,
sclavul automobilului.
iubesc nebunește secolul vitezei.
arată bine și grafic.

scrii douăzeci cu doi de X,
adică XX
și te simți jucând la Pronosport.
dacă ai noroc,
poți câștiga chiar și o mașină,
ce poate fi mai minunat?

aștept mașina de noapte
scotocindu-mi buzunarele,
să iau sau nu un taxi.

noiembrie

neasemuit de frumoase,
inexplicabil de tihnite și blânde
au fost zilele și nopțile
cu diminețile ce le urmau,
pline de dorințe.
cu cât te am,
cu-atât te vreau mai mult,
îmi spuneam.
și nu mă mai săturam de tine,
peste tine colindam,
vedeam și cunoșteam țărâmurii noi,
eram Columb,
erai America,
între noi zăcea mărul
mușcat cu foame,
cu nerăbdare,
până la cotor mâncat,
și-l păstram pentru zile negre,
adunându-i cu grijă semințele
pentru a da în bobi
să aflu ceva în plus despre noi.

cântec de pădăie

din ce zări ai venit,
cu ce-ai călătorit,
pasărea n-are zbor
atât de ușor.
gândul ce te-a adus,
nu-mi amintesc să-mi fi spus
și de ce să te-ndrume
spre mine.
fata mea fără contur,
mireasmă ai lăsat în jur,
de oriunde-ai venit,
bun găsit.
părul de ți-aș zări,
ascuns printre pădăii
peste toate-aș sufla...
Taggi, tainic cuvânt,
timid purtat de vânt,
azi încerc să-ți cânt...

cântec de leagăn

spune-mi unde se ascund
ziua stelele pe cer,
unde luna-a dispărut,
de ce-i soarele stingher,
spune-mi,
de-unde vin în zbor,
toți acești fulgi de nea,
de ce mor așa ușor
și nu-i plânge nimenea.

poate-acum, că-i lună nouă,
vom tăia lumea în două,
să vedem ce n-am văzut,
să aflăm un început
și să dăm răspuns la toate
lucrurile neaflute,
petrecute-n lumea ta,
la un capăt de stea.

sunt și munți,
sunt și câmpii,
sunt și mări și jucării
și-anotimpurile toate,
într-o cameră adunate,
peste toate tu veghezi,
zâna mea mică și bună,

cu un biscuit în mână
și cu ochi plini de lumină.

zână bună,
zână bună,
pune-ți-aș pe frunte lună,
și-n sărut te-aș legăna,
să nu-ți fie noaptea grea
zână bună,
zâna mea.

mâine, poate voi pleca,
pentru-un timp din țara ta
și-mi va fi tristă o stea,
căci nu am putut afla,
de ce oare-n lumea ta,
totul se poate-ntâmpla,
dă-mi răspuns,
ajută-mă,
de-ntrebări
dezleagă-mă.

speranță

mai pot să sper, dar cine cu ce să mă îmbie,
ascult cum vine iarna în hornuri cu suspine,
răsar în geamuri umbre, dar totu-i amăgire,
iar sfeșnice aprinse îmi pun pe față semne,
ai început să semeni c-o farsă, cu-o părere.

tiptil

aud glasul tău și privesc în
lumina ochilor tăi.
fără suflare
încerc să-ți pătrund în inimă
cu sfială,
să nu-ți tulbur ritmul
exact și perfect,
care mă-nfioară.

exercițiu de imaginație

te văd cu ochii minții,
ai buzelor și-ai mâinii,
aroma ți-ai lăsat-o pe mine și-mprejur.
gândul mă-ndeamnă să-i cer de-ndată mării,
iluzia s-alunge,
iar tu să prinzi contur.

risipă

câte sărutări
ar fi necesare
risipite generos,
tandru,
apăsat,
guralive,
inconștiente,
neîntârziate,
acoperirii trupului tău ?

senzație

mai curând decât aș fi crezut
am sărutat tinerele-ți aripi,
risipă de iubire și de vânt
în ochii tăi citeam.

zăream

nebuni de tineri și de sinceri
anii tăi,
ce-n cale-mi se-așterneau.

ave!...

ofrande nu-s de-ajuns și nici nu caut
frumosului tău chip să îi dau nume,
există mult nebănuite temple
la care să mă-nchin și să te laud,
iar tot ce am mai bun - mă ard pe rug,
ascultă focul cum îți cântă ave.

toamnă

octombrie,
frunze,
emoții,
la câte mă gândesc ?
iau anii toți și ți-i sărut,
așa, doar ca să-ți fie bine.

noapte

roua îmi picură genele, iar
ochii mi-s grei de-atâta nedormire,
x-ul îl anulez din calculul
anilor ce-au mai rămas,
nebunia frumoșilor ani o să treacă,
amurgul la geam îmi dă semne, ținându-mă treaz.

permanență

astăzi, ca și ieri, ca și mâine,
mi-e dor de tine,
într-una mi-e de tine,
nimic nu-mi poate opri
această nebunie.

sentiment nordic

acum inima-mi voi atârna,
mult în nord spre dumneata,
iar de nu vrei să mă crezi,
noptile am să-ți veghez,
alipirea pleoapelor,
pentru-ați fi mult mai ușor.

cântec

Doamne,
mi-aș încăleca,
caii visurilor mele,
dar sunt bătrân și n-am putere
să țin dârlogi,
să stau în șele.
hei, Marie, doamnă dragă,
las-mă să vii la tine,
m-oi primi cu noaptea-ntinsă
și zâmbind de fericire,
și ne-om sta și ne-om sorbi
inimile pân' la fund
de venin și de iubire,
pân' ce zorile ne-or prinde
și cocoșii ne-or vesti.

și-apoi beți și cerșetori,
ne vom da din viață-afară,
și-om dormi într-o poiană,
mână-n mână, vis frumos.

ruga

nu știu când și în ce loc
mi-am pierdut un vis de foc
și-am rămas fără noroc,
rătăcind pribeag în drum.
nu știu când și în ce loc,
am căzut și m-am lovit,
de mi-am spart inima-n colț
și tot dorul meu s-a dus.
a fugit și s-a ascuns,
de nici el nu știe unde,
poate-n munți, poate-n câmpie,
poate-n sânul de Mărie,
de m-a sărăcit de tot
și-am rămas slut și milog.
ce să cer, cui să mă rog,
să-mi dea visul meu la loc.
Doamne, dă-mi-l, nu mi-l ține,
lasă-mă un vis să am,
nu mai am azi pentru cine,
nu mai am dor cui să dau.

cântec trist

e din nou tristă Maria,
de trei zile n-o mai văd,
de trei zile am pierdut-o
și o caut gând cu gând.
ce să fac azi pentru tine,
cum să te împac cu viața,
de-aș putea ți-aș da de toate
dar mi-a ruginit speranța.
este-afară primăvară,
pomii stau să spargă muguri,
numai pe la fata-mi dragă
este frig și este toamnă.
și ți-aș da ceva, un cântec,
dar m-am depărtat de mine,
mi-a rămas ceva iubire,
ia-o, dacă-ți face bine.

superlativ

atingerile noastre
tăcute,
timide,
ori tandre,
trăite
de umeri,
de degete,
de fire de păr,
atingeri de pleoape,
de răsufări,
ca ele nicicând
nu vor fi
mai gingaşe şoapte.

cântec verde

verdele din tine,
verdele pe tine,
verdele din cerul
de de-asupra ta,
verde sub picioare
ți-aș tot aduna,
verde ești iubit,
verde fraged țiine
sufletul din tine,
verdele m-apasă
verde e și-n mine,
te privesc cu teamă
să nu-ntind culoarea,
verdele cu verde
este pur și bine,
verdele cu verde
este chiar iubire ?

cântec la malul mării

la ceas târziu
te lași pradă privirilor
și răsufărilor mele,
aidoma mării
albastre,
sălbatică,
fremătătoare.
sufletele noastre se unesc
într-o tăcere pe care numai ele o cunosc.
nopti,
negre,
pletoase,
cu lacrimi de lună
pe care numai noi le știm.

ce binecuvântată înțelegere
și iubire ne-apasă.

ea și ploaia

pietre,
frunze,
ape,
nori,
numeri tu,
cad triste ploi.
vânt,
noroi,
cenușă,
aur,
spulber eu,
muncă de faur.
cântec,
pasari,
unu,
doi,
tu, eu, noi,
tot triste ploi.
ploi de vară,
repezi ploi,
peste ochii tăi,
peste ochii mei,
vino,
te voi înveli
în manta de zori,
taci, nu-ți fie teamă,
suntem numai noi.

floarea-soarelui

ne moare dragostea, iubito-n nopti târzii
și bate vântul de ne strică urma,
la margine de câmp, aștept să vii,
aștept să-ți văd în zarea moartă umbra.

de floarea-soarelui sunt lanuri lungi,
prezente pentru întâlnirea noastră fastuoasă,
dar drumul este lung și vara-i pe sfârșite,
presimt că ai uitat, calea întoarsă.

ce de tăcere-i și ce greu răsare luna
și noaptea cade peste mine în fâșii,
se șterge timp de timp în așteptare,
ne moare dragostea, iubito-n nopti târzii
și tu nu știi.

prudență

ca o nefumătoare ce ești,
îmi pufăi viața
pe care ți-ai aprins-o încet,
nesigur,
ca s-o stingi de la jumătate,
cu un gest brutal,
să nu cumva să te arzi la degete.

gând

îmi vine
să desfac aerul,
să rup munții,
să unesc oceanele,
să calc în picioare
toate barierele lumii,
să-mi fac cărare
până la ceruri,
până dincolo de ele
și să strig,
nu pleca !

nebunul

nebunii au o mare calitate :
fac și mai mult pe nebunii !
dar eu
care sunt nebun de tine ?

mai bine

mai bine să iubești
decât să te lași
călcat în picioare
de propria ta iubire!

cunoaștere

până să te cunosc, am iubit marea.

până să te cunosc, am iubit munții.

până să te cunosc, am iubit cerul.

până să te cunosc, am iubit iubirea.

până să te cunosc, am iubit cunoașterea.

te-am cunoscut și tot ce-am iubit au devenit TU.

tu, acest urlet din adâncul cel mai adânc al ființei mele.

te-am cunoscut și de-atunci,

nu mă mai recunosc.

epilog

dacă întinzi o mână,
mă vei găsi
și mă vei putea lua,
ca pe-un cadou.
Ți-l ofer
spre a fi purtat,
fără rușine,
la lucru și la ocazii !

poeticitatea muzicii

Actor, compozitor de muzică folk, fie pe versuri ale marilor poeți români, fie pe versuri proprii, dar, înainte de toate, temperament artistic din categoria rară a introverților, adică a aceluia care diminuează histrionismul specific prin adaos constitutiv de reflecție și, mai ales, autorefecție, Nicu Alifantis se arată acum admiratorilor săi în ipostaza de poet în înțelesul curat și adevărat al cuvântului. Nu-i o surpriză, mai bine zis n-ar trebui să fie o surpriză dat fiind faptul că tocmai poeticitatea e principala particularitate a muzicii sale. Poeticitatea muzicii?! Ei bine, da, în pofida aparentei nepotiviri terminologice. Vreau să spun că în compozițiile sale mai tare decât gândirea muzicală e gândirea poetică. Și nu trebuie să fii decât un bun ascultător ca să înțelegi asta. În ce privește discursul poetic observ că Alifantis cearcă să tragă o linie personală între două linii performante din poezia română modernă: a lui Ion Minulescu și a lui Marin Sorescu. Din fluența colocvial-lirică, subtil ironică și apăsător romanțioasă a celui dintâi și din savanta retorică a insinuării cu "skepsis" a celui alt, Alifantis compune un discurs liric ce ar putea trece drept hibrid dacă nu ar fi străbătut, ca de un laitmotiv, de gravul sentiment tanatic ce obligă ființa poetului la exprimarea celui mai adânc personal conținut al său. Asta face ca "hibridul" să devină "mărturisire", pe cât de autentică tot atât de tulburătoare. E limpede că Nicu Alifantis nu scrie poezii de azi, de ieri. Dar faptul că abia acum s-a decis să-și facă, așa-zicând, publică scriitura poetică ar putea avea legătură cu fraza dinainte. Și are sigur legătură cu natura interiorizată și stăruitor reflexivă a unui poet pe care masca histrionică, proprie actorului și, în genere, omului de scenă, începe să-l doară și să i se revele ca o subminare a chipului adevărat, ca o deviere de Destin. Iată și proba pe care o propun cititorilor lui Nicu Alifantis: după lectura poeziilor din această carte ascultați, rogu-vă, -dacă aveți caseta la îndemână - cum cântă/rostește Alifantis finalul unei celebre "romanțe" bacoviene: "Și spune-mi de ce-i toamnă/Și frunza de ce pică."

LAURENȚIU ULICI

poet de când lumea

Nicu Alifantis ne scrie cu sufletul pe cântecul vieții fiecăruia din noi cuvintele-i simple, afectuoase, dulci-amare, lăsându-ne destrămați o clipă, reînviindu-ne apoi, mai bucuroși, mai teferi, întru poezia-i caldă. În inima mea, toată blândețea-l simte poet de când lumea și-s fericit s-o spun și altora. Și s-o repet până la îngeri!

EMIL BRUMARU

cuprins

în loc de prefață

poveste

ceață

gând

binețe

atu

opinie

hotărâre

blestem

presimțire

resemnare

sentiment incert

o mână de-ajutor

amintire

substantive

cântec cu morală

tu

hobby

noiembrie

cântec de păpădie

cântec de leagăn

speranță

tiptil

exercițiu de imaginație

risipă

senzație

ave!...
toamna
noapte
permanență
sentiment nordic
cântec
ruga
cântec trist
superlativ
cântec verde
cântec la malul mării
ea și ploaia
floarea - soarelui
prudența
gând
nebunul
mai bine
cunoaștere
epilog

Laurențiu Ulici - Poeticitatea muzicii
Emil Brumaru - Poet de când lumea